

opusdei.org

Zvočni posnetek prelatovega premišljevanja: Kristus, ogledalo naše krhkosti

Tretji del meditacije msgr.
Fernanda Ocárizo o
Gospodovem trpljenju. V tem
zvočnem posnetku premišljuje
o podobi »Ecce homo«, o
mučenem Kristusu, ki odseva
človeško krhkost.

8. Apr. 2020

Liturgija velikega petka nas postavlja neposredno pred véliko skrivnost Jezusovega križa.

V evangeliju zremo Gospoda na vrtu Getsemani, ko ga zgrabi četa vojakov z Judom na čelu; nato gledamo, kako ga privedejo pred vélikega duhovnika Kajfa, mu zastavljajo vprašanja, in kako ga nekdo krivično udari po licu.

Pozneje ljudstvo v Pilatovi navzočnosti kriči: »Križaj ga, križaj ga!« (Jn 19,6); nato Jezusa prebičajo in ga kronajo s trnjem.

Na veliki petek zjutraj privede Pilat izmučenega in ponižanega Jezusa pred ljudstvo, rekoč: *Ecce homo* – »Glejte, človek!« (Jn 19,5). Nekaj ur pozneje ga križajo.

Neka znana Tizianova slika z naslovom *Ecce homo* prikazuje

Jezusa, ki je kot človek onemogel, vendar kljub temu odseva svojo božanskost in lepoto. Bog je hotel postati viden tudi v ranljivosti.

V tegobah in morda v negotovosti mnogih ljudi, ki na svetu trpijo (sedaj tudi zaradi pandemije koronavirusa), lahko zremo prebičanega in s trnjem kronanega Kristusa. Sveti Janez Pavel II. je v kontemplaciji premišljeval takole: »To je človek, vsak človek v svojem edinstvenem in neponovljivem bitju, ustvarjen in odrešen od Boga [...]. *Ecce homo ...!*«

Res je, da trpimo skupaj in da mnogo dejanj solidarnosti to dokazuje, ampak navsezadnje trpljenje izkuša vsakdo posebej, na samem z Bogom.

Jezusova osamljenost, ko ga privedejo pred ljudstvo, spominja na bolnike, ki zaradi osamitve v teh dneh umirajo, ne da bi se mogli posloviti od svojih domačih, in na vse druge, ki svojo bolezen prenašajo v

samoti. Tudi Jezus je pred ljudstvom doživel samoto. Njegov klic na križu (»Zakaj si me zapustil?«) se je morda začel že prej, z umirjenim molkom v trenutku *Ecce homo*.

Kristus, ki ga Pilat pokaže množici, je tudi podoba trpinčenega človeškega dostojanstva. Bog je na skrivnosten način navzoč v trpljenju vsake osebe. V nedolžnem človeku, ki trpi zaradi naravnih katastrof ali zaradi človeške krivice; ampak tudi takrat, ko trpimo zaradi nas samih, predvsem zaradi naših grehov. Boga prosimo, naj nam pomaga, naj nas reši. On prevzema nase vse posledice človeških grehov. On je naše upanje.

Jezus, ranjen in krotak, je kakor ogledalo, v katerem se gledamo. Bog, ki je ljubezen, se razodeva v ranah trpečega Kristusa.

Posebna božja navzočnost spremlja tudi človeka, ki se nesebično razdaja drugim, kajti »kjer je dobrota in

ljubezen, tam je Bog« – *Ubi caritas et amor, Deus ibi est!* Videli smo toliko moških in žensk, ki so kakor tisti dobri Samarijani, podobe Jezusa Kristusa – v bolnišnicah, v domovih za ostarele, po družinah. Prepričali smo se, da individualizem in koristoljubje nimata zadnje besede. V na videz samozadostni družbi Božji Duh utripa v srcih mnogih ljudi. Na tak ali drugačen način postane Bog vedno navzoč v zgodovini in jo znova oplaja z ljubeznijo.

Podoba *Ecce homo* nam lahko tudi pomaga h globljemu zavedanju o tem, da smo krhki in marsikdaj nemočni, kot nas je spomnil papež – na tistem skoraj praznem Trgu sv. Petra –, ko nam je spregovoril o nevihti, ki razkriva našo slabotnost. Priznanje te resnice o nas samih nam lahko pomaga, da na novo oblikujemo svoj odnos do Boga in do drugih.

Zgodba v Evangeliju se nadaljuje: Jezus nese križ, vzamejo mu njegova oblačila in na videz mu odvzamejo tudi njegovo dostojanstvo. Ko ga križajo, izreče Gospod tiste besede, ki izhajajo iz psalma: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« (Mt 27,46).

Zakaj vse to trpljenje? Zakaj križ?

Čeprav tega ne zmoremo povsem razumeti, nam križanje razodeva, da tam, kjer je bilo videti zgolj šibkost, Bog pokaže svojo brezmejno moč; kjer vidimo polom, poraz, nerazumevanje in sovraštvo, prav tam nam Jezus razodeva veliko Božjo moč: preoblikovanje križa v izraz Ljubezni in Zmage.

V Pismu Hebrejcem beremo, da v lesu križa najdemo »prestol milosti, da bi dosegli usmiljenje« (Heb 4,16).

To je izkusil eden izmed obsojenih poleg Kristusa na Kalvariji. »Dobri razbojnik« je doživel, kako se

Kristusov križ spremeni v kraj, kjer se čuti ljubljenega in prejme odpuščanje: »Še danes boš z menoj v raj,« mu reče Gospod (Lk 23,43). Na križu slišimo izgovoriti besedo »raj«.

Križ in raj. Iz orodja za mučenje, nasilje in zaničevanje se križ spremeni v sredstvo odrešenja, v znamenje upanja; iz njega je nastal dokaz za neskončno in usmiljeno Božjo ljubezen. Sveti Jožefmarija pravi, da na poti do križa vidimo, kako se Kristus »izroči v smrt s polno svobodo Ljubezni«. Gledati Križanega pomeni zreti naše upanje.

Tudi mi ga lahko zremo, tako da vzamemo v roke razpelo, da bi preprosto gledali Gospoda. Papež Frančišek nas je povabil, naj »mu pustimo, da nas pogleda v trenutku, ko daje življenje za nas in nas priteguje k sebi. Razpelo nam ne govori o porazu, o propadu; na paradoksalen način nam govori o

smrti, ki je življenje, ki poraja življenje, ker nam govori o ljubezni, kajti on je Ljubezen učlovečenega Boga; Ljubezen pa ne umre, še več: premaga zlo in smrt. Kdor pusti, da ga pogleda križani Jezus, je znova ustvarjen, postane nova stvaritev.«

Koliko upanja nam v teh trenutkih lahko vlije pogled na Križanega! Lahko je to prav tisti križ, ki ga imamo v svoji sobi ali kje drugje v našem domu. Zadržimo se v tišini, mu pokažemo rane v svoji notranjosti, svojo utrujenost, svoje skrbi in jih položimo v njegove roke.

Tako bomo izkusili preoblikujočo moč Ljubezni Boga, ki na križu objema to, kar je slabotno in nas navdaja z upanjem. In tudi mi bomo postali konkretno znamenje Božje ljubezni: v naših družinah, med prijatelji, vsepovsod, kjer smo navzoči ... Na vsakem izmed teh »krajev« smo lahko konkretno

znamenje upanja, če se zedinimo z Jezusom na križu in skupaj z Njim odpremo svoje roke drugim.

Na veliki petek se na poseben način zahvalimo za božje usmiljenje, ki prihaja k nam v zakramentu pokore. Ravno v tem času globlje molitve in pokore, kakršen je post in veliki teden, mnogo ljudi po vsem svetu ne bo moglo pristopiti k spovedi.

V teh tako posebnih okoliščinah nam je papež pred nekaj dnevi svetoval, naj storimo, kar pravi Katekizem Katoliške Cerkve o dejanjih kesanja^[1]: »Če ne najdeš nobenega duhovnika, pri katerem bi se spovedal, se pogovori z Bogom, ki je tvoj Oče, in mu povej resnico: 'Gospod, storil sem to, to in to ... Oprosti mi.' Prosi ga za odpuščanje z vsem srcem, zmoli kesanje in mu obljubi: 'Pozneje se bom spovedal, toda odpusti mi že sedaj.'«

Na veliki petek je pozornost Cerkve osredotočena na *Lignum Crucis*, na les križa. Pri bogoslužju molimo:

»Tvoj križ častimo, Gospod, in tvoje sveto vstajenje hvalimo in povelečujemo; zakaj, glej, zaradi križa je prišlo veselje na ves svet.«

Križ izžareva upanje za ves svet. Tam vidimo Gospoda z razprostrtimi rokami, pripravljenega sprejeti in ozdraviti naše šibkosti. In tam vidimo tudi Devico Marijo.

Po sliki *Ecce homo* je Tizian naslikal tudi upodobitev »Žalostne Matere Božje z odprtimi rokami«. Dolga leta sta obe sliki viseli druga ob drugi na isti steni. Kadar se v našem življenju pojavi trpljenje, bomo ob pogledu na Jezusa vedeli, da nas vedno spremlja tudi Marija. Njo pa prosimo, naj nam pomaga stati ob križu, da bi mogli prinašati upanje ljudem okoli nas.

[1] Št. 1451 in 1452.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/zvocni-posnetek-
prelatovega-premisljevanja-kristus-
ogledalo-nase-krhkosti/](https://opusdei.org/sl-si/article/zvocni-posnetek-prelatovega-premisljevanja-kristus-ogledalo-nase-krhkosti/) (5. Apr. 2025)